

Adam Hamel

**Carmen Gratulatorium. In Honorem Nuptiarum Illvstrissimi Principis Et Domini, D.
Vlrici, Ducis Megapolensis ..., [et] Illvstrissimæ Virginis ... Dominæ Annæ, ...
Philippi, Ducis Stetini ... Filiæ**

Gryphiswald: Ferber, 1588

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn880288248>

Druck Freier Zugang

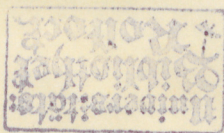

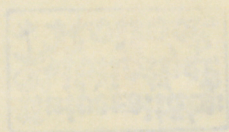
1. J. Schönerer's "Einkauf". 1588.
2. "Einkauf" von 1588.
3. "Einkauf" von 1588.

80

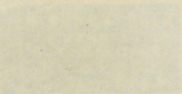
MK-1439^{1-3.}

O. HÜNEMÖRDER
UNIVERSITÄTS-
BUCHBINDEREI
ROSTOCK
Grüner Weg 5

Handwritten text in the bottom right corner, possibly a date or reference number, including "11.5.1939".

CARMEN GRATVLA-
TORIVM.

IN HONOREM NVPTIARVM
ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS ET DO-
MINI, D. VLRICI: DVCIS MEGAPOLEN-
sis: Principis Vandalorum: Comitis Sueri-
ni: Domini Rostochij, & Star-
gardiae, &c.

ILLVSTRISSIMÆ VIRGINIS
AC DOMINÆ, DOMINÆ ANNÆ: IN-
CLYTI PRINCIPIS AC DOMINI, D. PHILIPPI,
Ducis Stetini, Pomeraniæ, Cassubiorum, & Hene-
torum, Principis Rugiæ, Comitis Cayco-
rum, &c. piè defuncti,
Filiæ.

Scriptum à

M. ADAMO HAMELO.

GRYPHISVALDIÆ
Excudebat Augustinus Ferberus,
Anno
M. D. LXXXVIII.

*I mihi grandiloqui flueret
nunc vena Maronis,
Qua tadas cecinit, Di-
do superba, tuas.
Ista mihi saltem si vis aut
carminis esset,
Quæ tibi sua viloquo,
Naso Poëta, fuit.*

*Uterer ingenio præsentì tempore, nec me
Vinceret arte Maro, Naso nec arte sua.
Nā Megales-poleos Dux inclytus, optimus heros,
Pomericos letus nunc subit hospes agros.
Ut sacra quæ pepigit cum Principe, fadera, Sponsa,
Iam rata consuetis ritibus esse probet.
Ista canis res est memorando carmine digna,
Versibus est Sponsus dignus uterq; cani.
Sed nulla fateor mihi sunt in carmine vires,
Nec mea mellis fluo verba liquore fluunt.
Et tamen ingenua quo me reverentia mentis
Pertrahit, intrepidè nec remoratus eo.
Illa mihi vires, & præbet carminis ansam,
Dumq; moror dubiam spem jubet esse ratam.
In magnis voluisse sat est: non aurea semper,
Afficiunt etiam thurea dona Deum.*

A 2

Dux

*Dux igitur generose jaue: tuq; inclita virgo
Anna, maritales mox petitura toros.
Quodq; cano vestro cognoscite carmen honori:
Magnorum laus est pangere facta Ducum.
Tu quoq; Christe tuo vires largire ministro,
Da sit ab obsceno libera vena stylo.
Sic mea quo tenuis me non finit ire facultas,
Adjutus potero viribus ire tuis.*

*Tempus erat quando noctis discusserat umbras,
Eo referens Phœbus ab axe diem.
Ad sua cum redeunt opera intermissa laborum,
Tempore quos habuit noctis amica quies.
In patriæ curas quo Dux sedet ille paratus,
Qui Megales-poleos jus regionis habet,
VLRICVS Princeps: in cujus pectore sedem
Grata Deo Pietas gaudet habere suam.
Iamq; suis qua det meditatatur civibus æqua
Iura: Duces patriæ nam decet esse patres.
Cum subit illius tristissima funeris hora,
Qua sibi mors vitæ surripuit sociam.
Tunc abit in lacrymas iterum: tunc sensibus imis
Anxius, arrodit pectora moesta, dolor.
Hæc mihi cur inquit vita conceditur uti,
Cui datur in viduo tot mala ferre toro!*

Nostra

Nostra quid est aliud quam vita simillima morti,
 Quam cura exagitant, continuusq; labor?
 Audijt effusas has imo corde querelas,
 In verum pietas religiosa Deum.
 Vtq; dolet quoties fors illos dura fatigat,
 Est quibus ingenuæ religionis amor:
 Sic dolet, & casus tristatur propter acerbos,
 Mæret & ad luctus, Dux generose, tuos.
 Cumq; Dei noscat quæ sit mens atq; voluntas:
 Nam genus è celi sedibus illa trahit:
 Reddere confusa tentat solatia menti,
 Et trepidum dictis cor relevare studet.
 Siste modum lacrymis inquit, Clarissime sanguis:
 In cruce magnanimos nam decet esse Duces.
 Quæ semel ad Superos concessit vita per auras,
 Non tibi per lacrymas illa vocata redit.
 Aspice quam multos eadem fors urserit ante:
 Tristia sunt vitæ multa ferenda pijs.
 Magnus Abrahamus fidei vir robore plenus,
 Ob Saræ, in luctus cogitur ire, necem.
 Nec tamen occumbit, sed spe meliore levatus,
 Latus init fausti pacta secunda tori.
 Tu quoq; fide Deo mores imitatus Abrahæ,
 Ne dubitaq; novi jura subire tori.

Ipsa tuis adero ceptis : ego pronuba mater,
 In tua quam possis regna vocare, dabo.
 E tibi vicina Sponsam regione vocabo :
 E Pomeraniacis illa petetur agris.
 Illa decus, laudemq³, sua virtute meretur,
 Virgo probata mihi, virgo probata Deo.
 Quanta tibi tedis his surget gloria, Princeps ?
 Quam crescet generis fama³, celsa tui ?
 Dixerat : ille statim calefactis ossibus ignem
 Sentit, et ANNA, novo flagrat amore tui.
 Salve dulcis amor Pietas quem cordibus indit,
 Bina ligans hominum corda iubente Deo.
 Iamq³ suo fuerat commissio munere functa,
 Sancta suo, Pietas, officiosa Duci.
 In Pomeraniacam subito cum transvolat arcem,
 Panus cœruleis quam pater ambit aquis,
 Cultoriq³ suo promissum nobile donum
 Repperit: ô Sponsam, Dux generose, tuam!
 Illa sedet solio radiantibus amula stellis,
 Blanda verecundus lumina vultus habet.
 Et nunc pingit acu, nunc pollice stamina ducit :
 Virgineo generi convenit iste labor.
 Abramidi talis cessit nova nupta marito,
 Illa sua gentis, pulchra Rebecca, decus.

O in-

O inquit Pietas salve, Clarissima virgo,
 O jungenda meo, Sponsa pudica, Duci!
 Te Megales-poleos ardet Dux inclytus, ANNA,
 Tu Domini conjunx efficiere mei.
 Erubuit, sensitq; novam sub pectore flammam,
 Totaq; nunc sponsi flagrat amore sui.
 Salve iterum pietas, quæ pronuba jungis amantes,
 Corda ligans hominum precipiente Deo.
 Perbreve tempus erat, quo fœdera sanxerat ista,
 Conjugij, Pietas relligiosa, novi.
 Ignis, in amborum generoso pectore crescit,
 Interea vires & sibi sumit amor.
 Ille suam Sponsam cupidus desiderat absens,
 Absens de Sponso cogitat illa suo.
 Optat uterq; dari tempus, quo jungere dextras,
 Et liceat mentis prodere sensa sua.
 Audit, & è cœlo Deus alto vota secundat:
 Namq; pijs precibus pondus inesse solet.
 Fortè lares patrios, ERNESTI Principis uxor,
 Atq; solum repetit, Iulia terra, tuum.
 ANNA viæ comes est, Illustris nata PHI-
 Cujus inoblito nomine fama viget. (LIPPI,
 Jamq; dies, alterq; dies processerat, ex quo
 Pomerici HEDWIGIS liquerat arva soli.
 Ergo

Ergò salutatis iter illa parentibus intrat,
 Ad Pomeraniacam mox reditura domum.
 Nuncius à chara sed venerat ante sorore:
 (Francisci est uxor Saxonis illa Ducis.)
 Quæ petit in patria confectis rebus, ut ad se
 Atq; sui veniat Principis Anna soror.
 Mutuus urget amor precibus parère Sororis,
 Longinquum Pietas charaq; vincit iter.
 Ergò Ducis celsam Francisci venit in arcem,
 Pommericæ Princeps venit & Anna simul.
 Hospitibus patet aula novis: dant atria plausum:
 Omnia læticiæ dant nova signa suæ.
 Ornatis peragunt leti convivium mensis,
 Et miscent lepidis mutua verba sonis.
 Quis putet? hic etiam Dux se Meglaburgius of-
 FLRICVS gentis lausq; decusq; suæ. (fert,
 Fortunante Deo bini junguntur amantes.
 Et disjuncta potest jungere corda Deus.
 Quid tibi tunc animi fuit illustrißime Princeps?
 Quæ tunc ANNA tibi mens generosa fuit?
 Cum tibi promissam præsentem cernis adesse,
 Annæ tuum videns gaudia pectus habet?
 Cum tibi promissum virgo quoq; cernis adesse,
 Annæ alis in tacito gaudia grata simi?

Iamq;

*Jamq³ dies etiam fuit hac exacta, sequentem
 Ignicomus niveis solq³ reduxit equis.
 Mox SOPHIA HEDwigis Pomerani Principis
 Propositam pergit continuare viam. (uxor,
 Dux inquit FRANCISCE vale: tu cumq³ ma-
 O soror in longos vive valeq³ dies! (rito
 Inde Ducem VLRICVM blando sermone salu-
 Affinisq³ sui quos fovet aula Ducis. (tat,
 Discessura vale cunctis quoq³ dicit amicis
 ANNA: sed imprimis, Dux Meglaburge, tibi.
 Sospes ut in patriam redeas, ait, inclyte Princeps,
 Pro te sollicita voce rogabo Deum.
 Non potuit celare sui Dux pectoris ignes
 Amplius, hisq³ iterum vocibus usus, ait:
 Illustri virgo, Ducis optima nata PHILIPPI,
 Inclyta virginei fama decusq³ chori.
 Te mihi nupturam verbis (juvat usq³ fateri:)
 Compositis Pietas spem veneranda dedit.
 Gaudia cur differs turbata reddere menti
 Dixit? habet nimius magna pericla dolor.
 Ad nova ne dubita thalami sacra festa redire,
 Comprobat ipse Deus connubiale jugum.
 Ipsa tuis adero ceptis: ego pronuba mater,
 In tua quam possis regna vocare, dabo.*

B

E tibi

E tibi vicina Sponsam regione vocabo
 E Pomeraniacis illa petetur agris.
 ANN A meos igitur quod si non spernis amores,
 Crede ego nec flammās, Lux mea, sperno tuas.
 Te mihi junget Hymen: non te mihi carior ulla
 Hæc mihi dum fuerit vita superstes, erit.
 Illa verecundo vix tollens lumina vultu,
 Mente voluta prius talia verba refert:
 Inclyte Dux, Heneta non infima gloria gentis,
 VLRICE, ô patriæ cura, salusq; tua!
 Magna mihi de te, Pietas dedit aurea, verba
 Hæc eadem, quæ sunt hoc memorata loco.
 Illa mihi pridem tacitam quoq; dixit in aurem,
 VLRICI conjunx efficiere Ducis.
 Quod Deus ergo volet fieri, fratrumq; voluntas
 Sancta jubet, patris semper habenda loco,
 Id sequar: ille Deus qui pectora jungit amantum,
 Si placet, ut rata sint hæc quoq; vota, dabit.
 Dixit, & innectens generoso brachia collo,
 O mea lux, inquit, Dux generose, vale.
 Ingrediuntur iter curru, paucisq; diebus
 Pomerice repetunt tecta relicta domus.
 Nuncia mox totam vulgatur fama per aulam,
 Inq; refert quæ sint cuncta peracta, via.

Nec

Nec mora: post, aliquot lucas (nam fervidus urget,
 Qui Ducis in casto pectore regnat amor.)
 Venit ab VLRICO legatio Principe missa,
 Explorans animum, Dux LVDOVICE, tu
 Annus, astringisq; tuam ~~arcto~~ iure sororem (um.
 VLRICO illustri, magnanimoq; Duci.
 Dicitur inde dies, thalami quo festa parentur,
 Et liget amborum pectora castus Hymen.
 Anni tempus erat, quo squalida protulit ora,
 Et rigido terram frigore strinxit, hyems.
 Quo solet adventu de Christi turba doceri,
 Turba colens vera religione Deum.
 Jamq; ea festa dies agitur, qua signa supremum
 Præcessura diem, concio sacra notat.
 Ista luce subit LVDOVICI Principis arcem,
 Dux, alacri, VLRICVS, conspiciendus equo.
 Sponsus adest: præsens hæc ut connubia firmet,
 Quæ per conspicuos pacta fuere viros.
 Nec desunt alij generis splendore celebres,
 Hæc decoraturi splendida festa, Duces.
 Undiq; quos cingit magnorum pompa virorum,
 Quos mihi non licet hoc commemorare loco.
 Excipit hanc mensis lux altera, nona Decembris,
 Lux Sponsis, precibus, sæpè vocata, pijs.

Salve festa dies patriæ gratissima terra:
 Qua duo coniungit pectora dulcis Hymen.
 Ingreditur templum Sponsus, longo agmine cir-
 Clarorumq₃ Ducum, nobiliumq₃ virum. (Etus
 Illum subsequitur stipata frequente caterua
 Sponsa, puellaris fœmineiq₃ chori.
 Mox pueri blandis templum concentibus implent,
 Dulcia vocales organa dantq₃ sonos.
 Inde sua Sponsus cum Sponsa pergit ad aram,
 Copula disiunctos ut liget una duos.
 Incipit, atq₃ gravi mystes sic intonat ore,
 Rungius eloquio, Rungius arte potens:
 Quorum corda Deus semel arcto fœdere iunxit,
 Non ea mortalis separet ullus homo.
 Hanc VLRICE tibi Princeps Deus obtulit AN-
 Aptam conjugio novit & esse tuo. (NAM,
 Accipe nunc igitur, Dux Illustrissime, donum,
 Quod tibi dat cœli Rex, hominumq₃ pater.
 Hæc tua sit conjunx, hanc pectore dilige toto:
 Altera nam cordis pars erit illa tui.
 Tuq₃ Ducē VLRicum tibi quæ Deus obtulit, AN-
 Aptum conjugio novit & esse tuo: (NA,
 Accipe tam præstans, virgo Illustrissima, donum
 Te quoq₃ quo cœli donat ab arce Deus.

Hunc

Hunc te mente pia decet observare maritum,
 Et veluti partem cordis amare tui.
 Vestra ligata semel jam nemo corpora solvet,
 Vrous in his donec Spiritus ullus erit.
 Ipse Deus cælo vobis benedicat ab alto:
 Et decoret vestram prole decente domum.
 Irradiet vestras cœlesti lumine mentes:
 Vosq; Deus solita pro bonitate beet.
 Convertat vultum Deus ad vos: tempora pacis
 Donet: Et ad cœli gaudia monstret iter.
 Dixerat: ingenui dant omnes signa favoris:
 Pro Sponsis precibus sollicitantq; Deum.
 Mox datur ære cavo signum: dat tibia cantus:
 Adpositas mensas Et tuba clara vocat.
 Lata celebrantur celebri convivio ritu,
 Pocula facundos efficiuntq; viros.
 Post ubi sunt omnes vinoq; ciboq; levati,
 Dant choreis aptos tympana pulsa sonos.
 Eligit è media juvenis sibi plebe puellam,
 Saltat Et alterno per sola tacta pede.
 Dulcia sepositis ducuntur gaudia curis:
 Aula tristitiam non locus ullus habet.
 Nox ruit interea: charo cum Principe Sponso
 Ingreditur thalamus, Sponsa modesta, novos.

B 3

Non

Non procul à lecto Pietas amota iugali,
Cœpit ut hoc precibus sic quoq; finit opus.
Succumbitq; genu flexo: supplexq; precatur,
A Domino Sponsis omnia fausta novis.

Magne parens inquit, cuius sapientia finem,
Et bonitas ullum nescit habere modum.
Qui Paradisiacis junxisti primus in agris,
Irresolubilibus corpora bina modis.
Quiq; benignus Adæ, per secula longa, nepotes
Auxisti verbo cunctipotente tua.
Aspice presentes hos, ô pater optime, Sponsos,
Auspice te binos quos torus unus habet.
Scis veneranda tui quod verbi iussa sequantur:
Et te non ficta religione colant.
Tu pater ipsorum cœlesti pectora flamma
Vre, sit ambobus mens ut, & unus amor.
Da sobolem, tristis lenimen dulce senecta,
Qui Megales-poleos sitq; columna domus.
Da nova perpetua sint hæc connubia pacis
Causa, ligentq; nouo fœdere corda Ducum.
Cumq; mihi exilium Germania fœda minetur,
Muneris accepti quæ meminisse nequit;

Fac

*Fac precor hospitium mihi det POMER Amidos
Inq, MEG Alburga sit mihi gente locus. (ora,
Annue sancte pater: crescet tua gloria per me,
Cultoresq, meos, qui tua iussa colunt.
Hæc pietas Sponsis est supplice voce precata :
Ne dubites, voti credula compos erit.*

F I N I S.

ETHOSTICHA

Com. obsequens Nomine apud exp. incens.

Vilice Cl. no. Vo. rempore IV. n. l. v. Anna
Lata. Cap. l. abell. Com. Va. Phob. l. al.

Com. Anno. Mens. C. D. i. exp. incens.

Model. p. v. Christi Cl. a. l. n. C. n. d. l. a. p. r. o. f. e. s. s. o. r.
N. o. t. a. l. v. C. e. T. h. o. l. i. v. a. b. e. l. i. g. n. a. n. o. v. a. t.

Nostra quid est
Quam cur
Audijt effusas
In verum pi
Vtq; dolet quoti
Est quibus i
Sic dolet, & ca
Maeret & a
Cumq; Dei nosc
Nam genus
Reddere confus
Et trepidum
Siste modum la
In cruce ma
Qua semel ad S
Non tibi per
Aspice quam n
Tristia sunt
Magnus Abra
Ob Sara, in
Nec tamen occu
Latus init
Tu quoq; fide
Ne dubita

vita simillima morti,
continuuq; labor?
de querelas,
a Deum.
lura fatigat,
gionis amor:
propter acerbos,
ux generose, tuos.
ens atq; voluntas:
is illa trahit:
tia menti,
elevare studet.
it, Clarissime sanguis:
am decet esse Duces.
essit vita per auras,
la vocata redit.
n fors urserit ante:
ferenda pijs.
i vir robore plenus,
tur ire, necem.
e meliore levatus,
secunda tori.
nitatus Abrahæ,
a subire tori.

3

Ipsa

